

שומרי משמרת הקודש

גיליון
פ"ה

אדר ב' תשפ"ב

גיליון חודשי לחיזוק והתעוררות בענייני תפילה וכבוד ביהמ"ד

מלב אל לב

התבוננות לאור התקופה

חבר יקר!
שלום וברכה

המן הרשע הגיע לאחשורוש. בלבו רוחשת שנאה עמוקה לכל עם ישראל ואומר: ישנו עם אחד מְפֹרָד ומְפֹרָד בין העמים בכל מדינות מלכותך וגו', עד שמציע את ההצעה המחרידה: אם על המלך טוב יכתב לאבדם, ביקש להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד. אולם בעיקר שנה המון את עובדי ה', את החסידים היראים עובדי ה', אלה המקיימים מצוות ברגשי הלב והכנה ראויה.

הראיה לכך.

חז"ל (מגילה יג:) מפרשים את טענותיו של המן ובתוך הדברים טען: 'וְאֵת דְּתֵי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עֲשִׂים' - דמפקי לכולא שתא בשה"י פה"ל, ופירש רש"י 'שבת היום, פסח היום', והשאלה הנשאלת, מה התכוון המן כשאמר 'לכולא שתא' - כל השנה, הלא שבת הוא יום אחד בשבוע בלבד, ימי הפסח הם שבוע אחד בתוך ימות השנה, מלבד זאת גם אומות העולם שובתים מעבודתם יום אחד בשבוע וגם להם חגאות שונות ומה לו להתלונן?

התשובה ידועה בשם צדיקים, שהמן טען, אם יום אחד בשבוע הם שובתים או חוגגים את זמני חגם במועדם, את זה עוד ניתן לעכל ולסבול, אולם עם ישראל דמפקי לכולא שתא, כלומר את מתעסקים כל הזמן בשבתות ומועדים, בכל עת מתכוננים לשבת וחג הקרב ובא, גם לאחר שהסתיים החג, מתעסקים הם בחג שהיה, כל השנה כולה סובבת את החגים ומועדים אם בהכנה הקודמת, אם בהפקת לקחים שלאחריהם. את זה המן אינו יכול לסבול.

תכלית ימי הפורים אינם ליום אחד בלבד, אם בכל ימים טובים עלינו להוציא דרך חיים לימים שלאחריהם, מימי הפורים על אחת כמה וכמה, הלא בפורים 'קיימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם ולא יעבור ודרשו חז"ל 'קיימו מה שקבלו כבר', קבלה שלימה על העתיד. אם בכל המועדים אומרים שלא עברו מאתנו אלא נוספו עלינו, הלא בפורים מפורש: 'יְמֵי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְּהוּדִים' נשארים חקוקים בלבנו לעד.

זכור תזכור את דבריו הנלהבים חוצבים להבות אש של רבינו הרה"ק הקדושת לוי ז"ע ב'קדושה ראשונה' לימי הפורים, שמקריאת המגילה מזדככים כל הטבעים, ומה שחלף ועבר אין, מה שהיה נראה לך עד היום כבלתי אפשרי וקשה לשנות הרגל כטבע, בפורים משתנה גם הטבע.

נקבל עלינו קבלה מחודשת, קבלה מאהבה, לשמור מעתה על מורא מקדש וכבוד התפילה לקדש שמו יתברך במקדשו, יה"ר שקדושת ימי הפורים יהיו חקוקים בלבנו לעבדו בלבב שלם.

עלה והצלח

מאחל בכל לב
ידיך ומוקירך

דברים אחדים

ישע בהן אדר

כאן באים חז"ל ואומרים: 'הרוצה שיתקיימו נכסיו' - שיהיה בהן שחירה קיום ויעמדו לנצח, מה העצה לזה? 'ישע בהן אדר', ע"פ האמור, יש כאן רמז לחודש אדר, מהותו של חודש אדר הוא השמחה כנאמר במגילת אסתר: 'וְהַחֲדָשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם קִיּוֹן לְשִׂמְחָה, כִּי לָקִיּוּם אֶת נַכְסֵי הַרוּחָנִיִּים בְּלִבּוֹ וּנְפִשׁוֹ שֶׁל הָאָדָם, שִׁיהֲפֹךְ הַיּוֹת חֶלֶק מַחֲנוּ וְעַצֵּם מַעֲצָמִיו, לְשֵׁנוֹת אֶת מַהוּתוֹ הַפְּנִימִית הַרוּחָנִית. כִּיצַד וְאִימָתִי? כְּשִׁיטַע בְּהֵן אֲדָר', אֶת מַהוּתוֹ שֶׁל חוֹדֶשׁ 'אֲדָר' - כְּלוֹמֵר ה'שִׂמְחָה'. כְּשֶׁנִּרְאָה מְכוּוֹנִית מְשׁוֹכֵלֶת וּמִתְקַדַּמֶת בִּיּוֹתֵר, יוֹדְעִים אֲנִי בְּרוּרוֹת כִּי לֹא הַדְּלֵק שִׁיפְעִיל אֶת הַמְנוּעַ אֵין שׁוֹם סִיכּוֹי שְׁבַעוֹלֵם שֶׁהַמְנוּעַ יפְעַל וְהַמְכוּוֹנִית תִּנּוּעַ מַסְקוּמָה, כִּךְ לָקִיּוּם תּוֹרָה וּמַצּוּוֹת דְּרוּשָׁה הַשִּׂמְחָה, הֵנָּה כִּי כֵן מִתְפַּלְלִים אֲנִי בְּכָל עֶרֶב: 'וְנִשְׁמַח בְּדַבְּרֵי תִלְמוּד תּוֹרַתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד'.

חז"ל דורשים את הפסוק 'קיימו וקבלו היהודים' - 'קיימו מה שקבלו כבר', לענייננו ייאמר, כלל ישראל קבלו את התורה יותר חאלף שנה קודם לכן במעמד הר סיני, אולם כעת בזמן שהתקיים 'ל'יהודים ה'יתה או'רה ו'ש'ח'ה, כעת 'קיימו' - עשו קיום וחיזוק לשמירה נצחית לעד, לחה ש'קבלו' לקבלה שהייתה חלפני שנים.

כשאדם מקבל על עצמו קבלה טובה לשמור על קדושת התפילה, העצה הנכונה לשמור על קבלה זו בתוקף ועוז לאורך ימים היא על ידי השמחה, כשיחשוב בלבו עד כמה גדולה הזכות שזוכה לקדש שם שמיים ולכבד את ה' יתברך בביתו, יתחללו לבו ונפשו בשמחה רבה לשמור ולעשות ולקיים.

אני לא מבין בכלל מה המטען רוצה מחני. בבוקר אני מגיע לתפילה בזמן, משתדל מאוד גם ללמוד לפני התפילה, שומר על סדרי הישיבה במלואם, הן על סדר עיון בבוקר, וגם כן בסדר בקיאות וסדר שלישי, מקשיב לשמועס'ן של המטען, מקפיד על זמן השינה שנקבע בישיבה, אני משתדל לציית תמיד לכל התקנות של הישיבה, אולי פה ושם יש חריגות קלות, אך באופן כללי אני משתדל לעשות תמיד את המוטל עלי בצורה מלאה.

יוסי היקר! לא הבנת אותי היטב, לא התכוונתי לומר חלילה שאינך ממלא את תפקידך כראוי, אכן ניתן לציין לטבח את התנהגותך הכללית, בחורים רבים יש להם מה ללמוד מסך, הלוואי שגם הם יתנהגו בסדר היום כמור.

אדרבה להיפך, בגלל שאתה כל כך צייתן ומחושמט, יש לי מה לומר לך.

נכון, אתה מסודר מאוד ומגיע לתפילה בזמן, פותח את הסידור ואומר את סדר התפילה מתחילתה ועד סופה, אבל איפה החיות הפנימית והשמחה, מדוע התפילה נראית כ"כ קרה ומנוכרת מסך, כמו כן בשעת הלימוד אתה מקפיד להגיע בתחילת הסדר ומשתדל ללמוד, אבל למה הכל נראה כאילו מתוך כפייה והכרח, היכן השמחה והאור בעינייך בשעת הלימוד.

הבן היטב יוסי, בצורה כזו, אם כל מה שתעשה יהיה רק איך שזה נראה כיום, לא ירחק היום ואתה עלול חלילה לעזוב הכל, אתה מוכרח לעשות שינוי מהותי, אתה חייב להכניס אורה ושמחה בכל פעולותיך.

ידוע מאמר חז"ל ה'רוצה ש'יתקיימו נכסיו ישע בהן אדר' ש'נאמר אדיר ב'חרום ה' (ביצה טו:), רבו המפרשים להאריך בדרוש וברמז לבאר דברי חז"ל אלו, רבים פירשו 'ישע בהן אדר' - 'חודש אדר', נביא כאן את אחד הביאורים לענייננו.

מה הם נכסי האדם האמתיים? הלא הם נכסיו הרוחניים אותם רוכש בימי חייו.

אם ניקח משל חכמים גשמיים, אדם עמל וטורח לקנות נכסים, כל בר דעת מבין שאם לא יעשה פעולות יסודיות לשמור את הרכושו, ברבות הזמן נכסיו יתקלקלו עד שלא יישאר מהם מאומה.

לא פחות מזה ואף יותר, מוטלת על האדם חובה לשמר את קנייניו הרוחניים.

חזקו ויאמ'ם לבבכם

האצרכת

רננו צדיקים

עבודת התפילה בצל צדיקי הדורות זי"ע

עבודת התפילה

דברים חוצבים להבות אש, אזהרות ודברי חיזוק לעורר הלבבות בענייני תפילה ועבודת ה' בשמחה, מאת

הגה"ק רבי אלכסנדר זיסקינד זי"ע

בעל 'יסוד ושורש העבודה'

ליומא דהילולא - י"ח אדר ב' - תקנ"ד

עבודת ה' השמחה, ישמח על הזכות שנפלה בחלקו

מזמור לתודה הוא שבח גדול מאוד, ובודאי ראוי לאמרו בהתלהבות גדול ובשמחה עצומה מאוד, והגם שבמזמור זה מבאר שעבודת הבורא יתברך ויתעלה יהיה דוקא בשמחה, כמו שכתוב 'עבדו את ה' בשמחה'. ודבר זה מתורת משה רבנו ע"ה למדנו במה שכתוב במשנה תורה 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב'.

ופסוקי 'אשרי', שלשתן יאמר האדם בכונה עצומה ובשמחה גדולה בלב, כשאומר 'אשרי יושבי ביתך וגו'', ישמח בלב שמה עצומה על שזכה אותו יתברך להיותו בין העומדים בבית המלך מלכו של עולם ויברך בשמו. ובפסוק 'אשרי העם שפכה לו', וביחוד ב'אשרי העם שה' אלקיו, יכניס האדם שמחה עצומה בלב על אלקותו יתברך שמו ויתעלה, ויתן הודאה עצומה בלב ליתברך שמו על שזכה אותו להיות בחלקו הקדוש מעם קדוש הישראל. שם פרק ה'

הכנה לתפילת שמונה עשרה

אזהרת ראשית האומר" בא בשלחן ערוך ארץ חיים (סי' צ"ה ס' ב') זה לשונו: ויחשב באלו עומד בבית המקדש וכו' והוא דינא דגמרא, לכן קדם התחלת תפלת שמונה עשרה, יציר במחשבתו לעומד ממש בבית המקדש ורוצה להתפלל שם לפני הבורא יתברך שמו ומה טוב אם יעלה על דעתו כמה פעמים באמצע התפלה כונה זו, ומה מאוד צריך האדם להזהר במה שכתב שם סימן צ"ח וזה לשונו: המתפלל צריך שיכונן לבו פרוש המלות שמוציא בשפתיו ויחשב באלו שכינה כנגדו... וראוי לאדם לעזן לפרקים, על כל פנים פעם אחת בכל שבוע בשלחן ערוך סימן צ"ח, מענין כונת התפלה. שער ה' - הקרבן, פרק א'

ג' עצות להינצל ממחשבות זרות

ושלשה המה מטיבי סע"ד לאדם, ומועילים שינצל ממחשבות זרות ומבלבול הדעת בתפלה. 1) אחת היא ופרסומה נודע בגדל תועלתה אל כונת התפלה - שיגיע ראשו וגופו לפניו ולא יתרחקו בכח גדול כל התפלה מראש ועד סוף... 2) וה"ן שני להקימו אל כונת התפלה הוא, שיוציא התבות של התפלה ממש באלו מונה מעות, דהיינו שיתן הפסקת נשימה בין כל שתיים או שלש תבות... 3) ועוד השלישי לו בא בתועלת עצום עושה דברו הכונה בלב, שיגבר האדם התפלה או הפקשה בלשון תחנונים כענין העומד בפנתח... שם

כוונה בחזרת הש"ץ

אחר התפלה בלחש, יכין האדם עצמו לשמע התפלה, בהחזרת השליח צבור, ויזהר מאוד לשמר מחשבתו מהרהורים בטלים, רחמנא לצלן, רק לשמע תבות השליח צבור, ויכונן בהם כונת התפלה ממש כאלו מתפלל בעצמו, ויחשב לו כאלו התפלל עוד שוב שנית, שם פרק ו'

אזהרות כוונת עניית אמן

אחי ורעי אהובי השם ואהובי נפשי, תדעו נאמנה, כי כמו שמברך איזה ברכה, צריך לברך בכונה עצומה מאוד, כאשר בא זכרונו לטובה לפנינו כמה פעמים בפרקים הקודמים, שהכל הולך אחר הנוף המחשבי, כי שדי גופו של ברכה אחר הנוף המחשבי, והעקר בברכה היא המחשבה, כמו כן בעניית אמן, העקר הוא המחשבה עם ענינתו, ועל כן צריך לכוון בעניית אמן יותר ויותר, כי לפי מעלות ושכר העונה אמן יותר מהמברך, כן צריך גם כן כוננתו יותר עצומה מן המברך. וזה לשון האבודרהם: כי המברך דומה לשטר שלא נתקם בבית דין ויכול אדם להכחישו, ואחר שהוא מאשר ומקיים עליו אין להוסיף, וממנו אין לגרע. כך אמן, הוא קיים חותם הברכות, עד כאן לשונו. שם

יקבל ע"ע שלא להשיח שיחת חולין ח"ו

הנה בשעה שהאדם הולך לבית הכנסת, יקבל על עצמו שלא ישיח בבית הכנסת שיחת חלון, חס ושלום, כי השיח שיחת חלון בבית הכנסת הוא עון פלילי, רחמנא לצלן וזה לשון הזהר הקדוש פרשת תרומה מאן דמשתעי בבי בנישתא במלין דחל, וי לה, דאחזי פרוזא, וי לה דגרע מהימנותא. וי לה דלית לה חולקא באלקא דישראל. דאחזי דהא לית אלקא, ולא אשתכח תמן, ולית לה חלקה ביה ולא דחיל מנה, ואנהיג קלנא בתקונא עלאה דלעלא. עד כאן לשונו. שער ב' - האשמורת, פרק י'

יזהר מאוד בכל ברכה כשאומר 'ברוך אתה', 'אלקינו מלך העולם'

אחי ורעי, שימו זאת על לבבכם, לפני מי ולמי תוציא דברך, ונקוט האי פללא בידך, באיזה ברכה שיהיה, כשיאמר 'ברוך אתה', יציר במחשבתו כאלו ממש אומר ברכה זו כנגד הבורא יתברך ויתעלה לנכת, כי לשון 'ברוך אתה' מורה על זה, וזה חייב גדול על כל אדם בכל התפלות ובכל השבחים והודאות, ולא יתא שום דבור יוצא מפיו בעבודת הבורא יתברך ויתעלה כמצות אנשים מלמדה, רחמנא לצלן.

גם יזהר האדם מאוד כשיאמר באיזה ברכה 'אלקינו מלך העולם', שלא יחטף תבות אלו, רק שיחשב פרוש הלעז של תבות אלו, ולשמח בשמחה עצומה בתבת 'אלקינו' על אלקותו יתברך ויתעלה עלינו עם קדוש, ובתבות 'מלך העולם' על גדל מלכותו. כי בודאי מה שאמרו בגמרא הקדושה כל ברכה שאין בה שם ומלכות אינה ברכה, אין פונתם שיאמר שם ומלכות בפיו, ולבו כל עמו להבין פרוש הלעז על כל פנים. שם פרק ב'

ברכת התורה בכוונה ובשמחה

ברכת התורה, ובודאי צריך האדם לאמרם בכונה גדולה ובשמחה עצומה, ובפרט בברכה שניה - 'אשר פתח לנו מכל העמים', צריך האדם לתן הודאה גדולה בשמחה רבה ועצומה במחשבתו להשם יתברך על שפטרנו בחלקו מעם קדוש הישראלי, לעבדו במצוותיו הקדושים וללמד תורתו הקדושה... ואין לא יתלהב לב האדם באמירתם. שם פרק ד'

יתפלל בבית הכנסת ולא בביתו

וכשיגיע זמן התפלה, יכין עצמו ללכת אל בית האלקים, לבית הכנסת או לבית המדרש דוקא, ולא יתפלל באיזה בית אף בצבור, כמו שזכר האזקרה בגמרא (ברכות ת.): כל מי שישי לו בית הכנסת בעירו ואינו נכנס שם להתפלל, נקרא שכן רע. שם פרק ז'

ילך לבית הכנסת בזריזות פן יאחר

וכשמגיע זמן ההליכה לבית הכנסת להתפלל, יזהר האדם מאוד מלדבר עם שום אדם אף דבר הכרחי, פן ואולי על ידי זה יאחר איזה עניה של 'אמן' יהא שמה רבה, או על ידי זה יתאחר תפלתו בלחש מעט יותר אחר סיום הצבור, ולא יוכל לענות קדשה עם הצבור, או יכול להיות שלא יוכל כלל להתפלל עם הצבור בשביל אחור מעט הדבור ההוא, ונמצא דבור מעט יאבד טובות הרבה, ועל כן צריך להזהר בזה מאוד. שם ובעת הליכתו לבית הכנסת ילך בזריזות ויכונן במחשבתו בזה הלשון: אני הולך לבית הכנסת לעבד את בוראי יתברך שמו, ויכונן זאת כל עת ההליכה בשמחה עצומה. שם פרק ח'

עצם כוונת פירוש המילות מלהיבים לב האדם

הנה אחי ורעי, בודאי בזמירות ושבחים אין צריך זרוז אל הכונה וההתלהבות, כי התבות בעצמם באמירתם ובינת אדם לו בפרושי המלות, מלהיבים לב האדם לעושה אל הכונה. שער ג' - השיר, פרק ג'

מבט אל התפילה

זוויות ראייה שונות על ענייני התפילה

מִשְׁתָּה וְשִׁמְחָה וּמִשְׁלוֹחַ מְנוֹת

הכפופים אליו ונשמעים לדבריו, כמה מוטל עלינו להיות חלק נכבד וחשוב בהשתתפות מרכזית בשמחת בית רבינו, עבור החלק הלוגיסטי והטכני ישנם את המסומנים על כך, החובה והזכות המוטלים עלינו הם ברובד הרוחני, אנו צריכים לעשות ככל שביכולתנו להביא את השלימות לשמחת הרבי שליט"א.

יודעים אנו היטב כמה שמחה ואושר יהיו על פני הרבי שליט"א אם בעת השמחה נגיש את התחייבות הבחורים שסיימו מסכתות בעל פה, שעסקו בלימוד התורה שעות רצופות רבות, הרי זו שאיפתו של הרבי וזאת משאת חייו לגדל דור של תלמידי חכמים יראי ה' הדבקים באור החסידות, בטעת השמחה נשמח יחד עם רבינו שליט"א ונגיש כדורון דרשה את סדרי הלימוד כדי שהשמחה תהיה במלואה.

מלבד כל זאת, הרי ידוע בשם צדיקים כי 'בעל שמחה' הוא מלשון 'בעלים' על השמחה, כלומר בכוחו להשפיע שמחה גם על כל הנלווים אליו, כל שכן בעת שהצדיק בשמחה כוחו רב ועצום להשפיע עלינו מכל טוב ברוחניות ובגשמיות.

ידוע עד כמה גדול ונשגב לתת פדיון לצדיק, אחד מהמקורות לזה מבוסס על פי דברי הרמב"ן בפר' תולדות, הוא מבאר מדוע ביקש יצחק אבינו מעשו שיעשה מטעמים לפניו כדי שיברכו וז': ומה שאמר לברך אותו אחר עשות לו המטעמים... רצה ליהנות ממנו שתהיה נפשו קשורה בנפשו בעת ההנאה, ויברך אותו בחפץ מלא ורצון שלם או שהיה יודע בנפשו כי אחר האכילה היתה מתענגת ושמחה ויחול עליה רוח הקודש, כענין 'ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עלי יד ה', ע"כ.

ברצוני לייחד מילים ספורות אודות המאמץ וההשתדלות של הבחורים בתקופה האחרונה לקראת השמחה הגדולה בבית רבינו שליט"א, לשבחם ייאמר שעושים הרבה מעבר למנהגם בזמנים רגילים, נחשוב לדגוע מהיכן כוחות הנפש להתנהגות זו. הסיבה לכך, כח השמחה והאושר מרחיבים את הדעת והלב, בשעה כזו מוכן האדם לעשות הרבה מעבר ליכולתו הרגילה, לקראת השמחה הגדולה בבית רבינו חוויים אנחנו תחושת שמחה, היא מרחיבה את לבנו ונותנת בידינו כח להתאמץ ולהשקיע יותר להכין את עצמנו כראוי, שנוכל להעניק את המתנה בצורה היפה והמושלמת ביותר.

זכות גדולה נפלה בחלקנו, שזוכים אנו להשתתף בשמחת הצדיק ויכולים אנו להביא את שלימות השמחה, בנתינת מתנה חשובה וערכית זו, נזכה גם לגרום הנאה מרובה לרבי שליט"א, כך תהיה נפשנו קשורה בנפשו ויוכל להשפיע עלינו מרוב טוב.

ימי הפורים - ימי השמחה, מרחיבים לבו ודעתו של אדם, מגבירים הרצון לאהבה את ה' ולחיותו והתחדשות בקיום מצוותיו, כך אמרו חז"ל (שבת פ"ח.א): 'הדור קבלוה בימי אשורוש דכתיב קימו וקבלו היהודים קיימו מה שקיבלו כבר' ורש"י פירש: 'בימי אשורוש - מאהבת הנס שנעשה להם', וכמבואר בספ"ק מתחדש כח קדושה זה מידי שנה בשנה, אכן נראה לעין, רבים המתחזקים ומתעוררים להתעלות בעבודת ה', הלא מודעת זאת בכל הארץ כי השמחה היא שער מרכזי להתקרב לה' ולעבודתו.

כאמור בזמן שמחה מעניקים מתנה לעורר ולהגביר את האהבה והשמחה, ניתן להסמיך לזה את דברי הפסוק במגילה 'לְעִשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתָּה וְשִׁמְחָה וּמִשְׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ, שְׂכִידוֹעַ טַעַם הַדָּבָר לְהַגְבִּיר אֶהְיֶה בֵּין יְיָדִים וְרַעִים, כִּךְ תִּבְּאוּ הַשְּׂמֵחָה לְשִׁלְמוֹתָהּ.

בעת שאנו שמחים עם אבינו מלכנו הקדוש ברוך הוא מאהבת הנס, נגיש לפנינו 'משלוח מנות' במתנה זו שוודאי חפץ בה, הלא היא הזהירות וההקפדה על קידוש שם שמיים ליראה את שמו במקדשו מקדש מעט בכל שעת התפילה, והלא הקב"ה מננה אותנו 'לְמַעַן אֶחָי וְרַעִי, בְּזֶה נִקְיִים בְּהִידוּר 'מִשְׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ, כִּךְ נַחֲזֹק קֶסֶר אֶהְיֶה בֵּינֵינוּ לְאֲבֵינוּ שְׂבִשְׂמֵימִים, וְיִקְיִים בְּנוֹ אֶת הַמִּשְׁךְ הַפְּסוּק 'וּמִתְּנוֹת לְאֲבֵינוּ' יִפְתָּחוּ שְׁעָרֵי שְׂמֵימִים וְיַעֲנִיק לָנוּ מִטּוֹבוֹ וְחִסְדּוֹ לְמַלֵּא כָל מִשְׁאֲלוֹת לְבָנוּ וְכָל צָרְכֵינוּ לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה.

כבר שבועות ארוכים מתכוננים הבחורים בחרדת קודש, מתחזקים בסדרי הלימוד, מוסיפים שעות נוספות ללימוד התורה, צוברים שעות לימוד רצופות ללא הפסקה בדיבורי חול, ככל שהזמן קרב ובא, ניכרת ההתרגשות יותר ותאוצת הלימודים גוברת בקרב הבחורים.

סדרי לימוד מיוחדים מתכוננים לגדולים ולקטנים, בין הבחורים מישיבה גדולה חולק הש"ס כולו ע"מ לסיים עד לתאריך היעד, הבחורים מישיבה קטנה גם הם יסיימו סדר מועד ועוד מסכתות מסדר נשים ונזיקין, בנוסף גם כמה פעמים ששה סדרי משנה, גם ילדי החיידר מהכתות הגבוהות ישתתפו במבצע הגדול, הם ילמדו משניות לפי סדר מיוחד שהוקצב להם ויוסיפו שעות לימוד רצופות.

על ציבור התלמידים להגיש את סיכום סדרי הלימוד עד הזמן המיועד, הוא יום השמחה הגדולה בחצר הקודש, ביום זה יוביל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א את בנו חביבו פע"ח החתן היקר המופלג בתויר"ש בשעה טובה ומוצלחת לחופה וקידושין. סיכום שעות הלימוד ודפי הש"ס והמשניות ייחרטו על גבי תעודה יוקרתית מעוטרת אל פני הקודש כדורון דרשה ביום השמחה, שמות הבחורים שיעמדו בסך השעות הקצוב וישלימו את יעד לימודם הנדרש, יזכו להירשם בקוויטל מיוחד שיוגש לידי הרבי שליט"א במעמד החופה.

כשבוע קודם החתונה התיישבו הבחורים לזיץ הכנה לשמחה הגדולה. מידי שבוע בשבוע יושבים הבחורים בצוותא עם ראש החבורה הרה"ח ר' משה מיכל לוסטיגר שליט"א, חסידישער איד אחימי מלא וגדוש בחכמה ובמעשים, האדמו"ר שליט"א ייעד אותו להרחיב דעתם של הצעירים בתורת החסידות, בתחילה דנים הבחורים בינם לבין עצמם בנושא המיועד לאותו שבוע, לאחר מכן שומעים את משנתו של ראש החבורה, ר' משה מיכל מסדר את הדברים בצורה רהוטה ובשפה ברורה, על פי המובא בספרים קדומים מרבוה"ק ז"ע וכפי מה שקיבל מזקני החסידים מהדור הקודם.

הפעם עלה לדיון הנושא של הגשת דורון דרשה לרבי שליט"א ביום השמחה, למה ומדוע, מה הסיבה לכך וכו'. כדרכם, הבחורים הביעו דעה זה בכה וזה בכה, לאחר מכן פתח ר' משה מיכל בדבריו.

אשאל אתכם שאלה אחרת, הלא ידוע כי מצוה חשובה לשמח חתן וכלה, הרמב"ם (הל' אבל י"ד א') מגדיר את המצוה - 'מצות עשה של דבריהם', בהמשך כותב הרמב"ם שעניין זה הוא גמילות חסדים שבגופו שאין להם שיעור אע"פ שכל מצות אלו מדבריהם, הרי הן בכלל 'זאהבת לרעך כחור' כל הדברים שאתה רוצה שיעשו אותם לך אחרים עשה אתה אותן לאחר בתורה ובמצות, ע"כ. אכן במציאות אנו רואים עד כמה משתדלים החתן והכלה להזמין את קרוביהם וידידיהם שישתתפו בשמחתם, עד כמה חשוב לה שיבואו לשמחם ביום שמחת לבם.

אבל לכאורה עלינו להבין מדוע באמת זו המציאות, הלא החתן והכלה הם המאושרים והשמחים ביום חופתם, מדוע מוטל עלינו עוד לשמחם, מילא את האבלים או המדוכאים והחולים מובן שיש לשמחם, להוציאם מעט מכאבם וצערם, להקל עליהם קמעה מדאבונם ויגונם, אולם את החתן והכלה שאין כמותם מאושר ושמח, על מה ולמה מצווה לשמחם? התשובה לכך שהיא הנותנת, החתן והכלה שמחים ומאושרים ביום זה, חפצים הם מאוד ששמחתם תהיה מלאה ושלימה, קושי יש לאדם לשמוח לבדו עם עצמו ללא השתתפות הזולת, אין לו עם מי לחלוק ולחוות את שמחתו ואושרו, רק כשהוא בקרב בני משפחתו וידידיו הקרובים אל לבו תהיה השמחה מושלמת.

כמו כן נהוג גם להעניק מתנה לחתן ולכלה לכבוד יום נישואיהם, גם פה נעוצים הסיבה והמטרה האמורים, המתנה הניתנת מחברים קרובים מקרבת את הדעת והלב ומחברת בין איש לרעהו, בשעת השמחה צריכים להיות הלבבות מחוברים יחדיו, מתנה יפה בתוספת כמה מילים חמות מהלב יוסיפו מאוד להשגת המטרה, ולכן אין בהכרח להעניק מתנה גדולה ויקרה, גם מתנה צנועה ופשוטה אם ניתנת מלב שלם ואוהב משיגה את התכלית, העיקר שהמקבל יראה ויחוש בלבו את אהבת הנותן.

ר' משה מיכל המשיך - כל זה אמור לגבי כל שמחה רגילה, שלימותה של השמחה עבור בעל השמחה כשהוא מוקף בין רעים אוהבים השמחים עמו יחד, על אחת כמה וכמה כשהדברים מוסבים כלפי שמחה בבית צדיקים, בשעה שהרבי שליט"א עורך שמחה בביתו, אנחנו החסידים

התפילה לאור הפרשה

ענייני תפילה
הנלמדים מפרשת
השבוע

תשובה קודם התפילה

**פרשת ויקרא - והיה כי יאשם לאחת מאלה
והתודה אשר חטא עליה.**

זמן רב עבר מאותו סיפור קובא שהתרחש בין שני הידידים יהודה וישראל, השניים היו חברים קרובים זה לזה, אהבו מאוד אחד את השני, השתעשעו הרבה יחדיו. עד לאותו יום שפגע ישראל ביהודה בצורה חמורה, ישראל ידע שיהודה מקפיד מאוד על דבר מסוים שלא ייעשה, זה נחשב בעיניו קו אדום, ישראל עבר על רצונו של חברו הטוב יהודה בצורה מחפירה, אין דרך להסביר את התופעה המבישה, אלא אם כן רוח שטות נכנסה באותה עת בישראל שעשה מה שעשה, מעשיו של ישראל הפריעו מאוד ליהודה, מאותו יום ואילך ניתק אתו כל קשר, מאז דרכיהם נפרדו. לאחר תקופה פגש ישראל את משה - מהמקורבים ביותר ליהודה, וביקש עצה כיצד לתקן את המעוות, מתגעגע אני לאותם ימים טובים בהם הייתי בקרבה עם יהודה, מה אוכל לעשות כעת לפתוח דף חדש ולשוב לאותה ידידות כימי קדם. אגלה לך סוד - שיתף משה את ישראל, אני יודע בבירור שגם יהודה משתוקק ומייחל לסיים את המריבה ומצפה להשלים אתך, הוא מאוד מעוניין בקרבה אתך. - האמת שאני מופתע ושמהח לשמוע שגם ישראל רוצה להשלים איתי ולהיות קרוב אלי, בבקשה ממך עזף לי עצה מה עלי לעשות. - לדעתך, עליך ללכת אל יהודה ולהתפייס אתו, הייתי מייעץ לך לקנות מתנה קטנה, לא צריך משהו גדול, ליהודה לא חסרים חפצים ודברי ערך, העיקר שהוא יראה את נכונות הלב שאתה מעוניין לחפץ בחיזוק וחיידוש הקשר. לאחר כמה ימים נפגשו שוב ישראל ומשה, מראה פניו של ישראל הראה שהוא מאוכזב ביותר.

- עשיתי בדיוק כפי שאמרת, קניתי מתנה מכובדת, הגשתי אותה לפניו, הוספתי גם הקדשה יפה, אולם לצערי הרב, יהודה לא התלהב במיוחד, ההתייחסות אלי הייתה קפואה, כנראה שהמצב אבוד, מה עוד היה עלי לעשות? משה מחייך, נראה שהוא הבין מה קרה.
- אמור לי ישראל, האם הודית בעוול שעשית, האם ביקשת סליחה על מעשיך, או הבטחת שלא תשוב על אותם מעשים?
- האמת היא שלא, לא חשבתי על זה.
- מה עלה בדעתך, שעם תשורות ומתנות תכסה את החטא, אם לא הבעת את התנצלותך ולא ביקשת מחילה מה יועיל ומה יציל כל אשר תעניק ותתן...

בפרשיות אלו עוסקים אנו בענייני הקרבנות, חלקם באים לרצות על חטאים מסוימים, אך בטרם יביא האדם את קרבנו עליו להתוודות ולשוב על חטאיו, גם בקרבן עולה המכפר על הרהור הלב ועל ביטול מצוות עשה, אמרה תורה לסמוך על הקרבן, בסמיכה זו מתוודה האדם על מעשיו, רק לאחר מכן יבוא להתרצות פני אלקיו.

כעין זה מצאנו גם בהמשך הפרשה, כשהדל מביא שתי תרים או שני בני יונה לה' אחד לחטאת ואחד לעלה, והביא אתם אל הכהן והקריב את אשר לחטאת ראשונה, פירש רש"י חטאת קודמת לעולה, למה הדבר דומה לפרקליט שנכנס לרצות ריצה פרקליט נכנס דורון אחריו.

תפילה כנגד קרבנות, מכירים אנו את דברי המשנה 'אין עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד ראש', רש"י מפרש 'כובד ראש' - 'הכנעה'. כשאדם בא בתחושת הכנעה ושפלות עצמו אל התפילה, לבו נשבר בקרבו בזעקה עמוקה: מי אנכי שאזכה להתפלל לפני הקדוש ברוך הוא שהוא א-ל גדול ונורא ואנכי איש חוטא והקעסתי שמו הגדול במעשי הרעים ואנכי בשר ודם עפר ואפר ואיני פדאי וראוי להכירי שמו הגדול הגבור והנורא ומכל שכן להתפלל לפניו ולזכור שמו הגדול פמה פעמים. גם הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע תיקן לומר בתפילה שקודם התפילה: ואתה, א-ל רחום, ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים תמחל ותסלח ותכפר לנו ולכל הנלוים אלינו ולכל ישראל עמך את כל מה שחטאנו והעוינו והרשענו ופשענו לפניך וכו'.

לאחר שהאדם שב על מעשיו ומתחרט עליהם, כעת הזמן להגיש הדורון, היא התפילה העומדת במקום הקרבנות, עתה נקריב את קרבן התמיד של שחר ושל בין הערביים, או נקריב את קרבן המוספין, תפילה זו עולה לרצון לפני הבורא יתעלה לריח ניחוח אשה לה', יעזרנו ה' שיהא שית שפלותינו חשוב ומקבל ומרצה לפניך כאלו הקרבנו קרבן התמיד במועדו ובמקומו וכהלקתו.

מכתבים למערכת

קוראים כותבים

לכבוד האלמנה החשובה והנכבדה
'סוארי אסרת הקודש'.
שלום רב למתעסקים בקדיש הע"י.

התחילת מכתבי ברצוני להביע את רגשות הכרת הטוב שיש לי אליכם על פעילות הקודש שאתם מתעסקים בה, להמחיר בתוך הלבבות את העניין הגדול והנשגב של אמירת הדיבור בשעת התפילה, שלצדנו אך לפלא הדבר, כאם שאזוריכם את הציבור בכל בית אדרש, נתלמך פתקים גדולים האבקשים אהיבור שלם לשומח בשעת התפילה, אודעות סוסינויות באלמנת השתיקה, כרצות אמינות על מה שאינו נזרה, לאחר כל זאת, עדיין ישנן רבים העלונים סיפור רב בנושא זה.

ואתם עוסקים בעניין זה בצורה מאוד אנונת ואנטינת, וכוונתי כאובן לעלון הנכבד והנפלא היוצא מתחת ידכם אדי חודש המודש, עלון הנותן אהל וכיוון אנוניות שונות הדיבור בשעת התפילה, ונלום אני שרבים כאנוי נהניו בכל מודש לקרוא את התוכן העשיר הנכתב הטוב שלם בראי אהבה ואיחודות.

כפי שהזכרתי, אכן עדיין ניכר הקרב הציבור הרחב שרריך למחך ולעזור עוד ועוד קט אהצעיריכם וקט אהאבוטריכם, אהל אני רוצה קט להראות את החלק הטוב והיפה בעניין הזה, דבר שראיתי זאת באצמאי בבית הכנסת איפה שאני מתפלל.

בבית הכנסת שאני מתפלל יש אברך יקר שלקח את הנושא הזה לעלנו ברצינות, בכל פעם שהוא רואה אקט שאשומח בשעת חזרת השי"ת, קדיש וקריאת התורה, הוא אשתיק אותו, הוא אינו נושא פניו לאיש, קט אקט אדבור באנשים אבוטריכם אאנו בהרבה, או באנשים חשוכים ונכבדיק, כאם פלאים ראיתי שהוא אשתיק יהודי שלפי גילו היה יכול להיות סבא שלו, אבקש לעניין כי האמת שזה לא כל כך אוצא חן בעיני אי שאעיריכם להקט, אהל דברך כללם אותם האדברייק שותקייק איד ולא אתריסיק כנלדו, כנראה שכללם זאת אביניק שהוא צודק.

אם שרציתי לספר, יונן אהוד ראיתי אהוד האתפללטיק שהוא אקט אבוטרי, קנה לעלייה לתורה לעותו אברך באמיר אכובד, כאובן שהאברך הודה לעותו יהודי שקנה לו את העלייה (רק כסימני ידיני, היות ואקפיד מאוד עלם לשומח כללם אתחילת התפילה ועד סופה). לאחר אכן, באהוד הקדישיק שבהאשר התפילה, אותו אבוטרי שקנה את העלייה דיבר אשהו קט חבירו, האברך שהבחינו בכך ניגש לעצמו והשתיק אותו, כאובן שהאבוטרי שתק איד, אך ציינתי את זה לעצמי שאהסיפור הזה אוכח שעותו אברך אתכוון באמת לשק שאייק, שהלם בדבר כללם אקט אשהו עשה לך טובה, לא נעיס להעיר לו כאם דקות לאחר אכן, אהל היות והוא אתכוון ברצינות לכבוד ה' יתברך, אינו מת אמיש ולא שק לב לשוק אי נעיאיות, כשנלע הדבר לכבוד שאייק לא אסתכלייק על שוק דבר.

הנהגה זו, אמורה למחך את אלה שאהסיק להשתיק את האשומחייק, אין אה לפמה, צריך להתברר על הקושי ולעשות למאן כבוד שאייק, הק ימוש יותר אי נעיאיות אאכט, תבינו שאתם עוסיק להקט טובה גדולה כשאתם אשתיקייק אותם.

ה' יהיה לעצרכם שתוכלו להאשריך באהודת הקודש, לעזור ולמחך את דקט של ישראל באהיטק שבאייק, לשמור היטב על 'אורא אקדש' ועל כבוד התפילה, בככות זה נלעה בעצ"ה לכלל הישויות וכלל הברכות האורות בתורה ובספרי הנביאיק והכתובייק כברכתו של ה'אה"ק בלל התו"ש זי"ע.

אעריך ואוקיר מאוד את פוללכט הטוב
יהודי פשוט

גיליון זה נתרם ע"י ידידנו ומכובדנו
הרה"ג אהרן אקר שליט"א
מחבר ספר 'משפטי אהרן', דומ"צ בבני ברק
לע"נ בנו הבחור החשוב והיקר שלום נח ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

צידה לדרך

ובכן, אף שנאמר שמתוך ציבור גדול כזה בלעה ר' מותר שימצאו יחידים המשתמטים - הגם שלא ידעתי היתר זה מנין בא. ואיזה בעל הלכה התירה להם, אך לבר מן דין עדיין לא שינה אדם מעולם את הכתוב והודעתם לבניך ולבני בניך. והמפסיק בתפילתו בשיחה בטילה במקומות האסורים, ובנו יושב לצידו ורואה את מעשיו, קשה מאד שיוכל לחנכו אחר כך ולומר לו את המעשה אשר יעשה, אחר שנוכח שהוא עצמו אינו ירא את ה' ועובר על דת. ומה לו שמדריכו לירא מפניו, ומורה לו כיצד יתנהג.

כ' האדמו"ר מוהר"צ מבאבוב זי"ע - יומא הילולא י"ב אדר ב'

י"ו"ל ע"י מערכת 'שומרי משמרת הקודש'
לחיזוק והתעוררות בענין שמירת הדיבור בשעת התפילה
פקט: 03-6180410 • דוא"ר: shmh5775@gmail.com